

Ara no em feu dubtar

«Quan els qui diuen defensar els drets del país se n'erigeixen en els seus grans i involuntaris adversaris ja hem vist en més d'una ocasió com de letals que poden arribar a ser»

Iep! Que el dubte és cosa bona, eh? No hi ha res més repel·lent (i aturador) que la gent que ho té tot claríssim i mai no dubta de res perquè es veu que té poders d'endevinació que a la resta se'ns escapen. Però de tant en tant tenir clara alguna cosa no està tampoc gens malament. I jo fins ara tenia clar que el procés sobiranista tenia opcions reals de reeixir. I ara n'hi ha que m'amenaquen la certesa, i tampoc no caldria (els ho demano) que fessin això a un munt que (servidor a banda, que és poc important) estan de veres perquè el poble de Catalunya pugui decidir lliurement sobre el seu futur. I m'explico.

Un dubte ja m'ha vingut primer al cap a l'hora de titular aquesta peça. No sabia si titular com he acabat fent o optar per un "L'hora dels gamarussos". Finalment he cregut que el descartat era una obertura que donava massa importància a un col·lectiu que crec que la té però no en solitari. La meua tesi? Som a les portes de l'hora de la veritat, a tocar d'un moment decisiu que pot tenir conseqüències històriques per al país (per a bé o per a mal), i aquí és quan més toca que els audaçs, els coherents, els valents, els assenyats, els moderats i molts altres, entre ells els gamarussos, hi aportin el seu granet de sorra per decantar la balança. Res no està decidit i en això hi sumarem o hi restarem tots, també els gamarussos d'una banda i de l'altra, dels qui estan pel catalanisme i dels qui estan per l'espanyolisme, dels qui estan pel vot dels catalans en consulta i dels qui no. Les patinades respectives poden fer molt de mal a la causa que alguns diuen defensar. I d'aquí que calgui més cura i cordó sanitari que mai d'entre els qui sintonitzen ideològicament amb segons quins pòtols. Els de l'adversari són un regal.

L'altre dia, sense anar més lluny, un que es veu que deu ser sobiranista em va increpar a Twitter per escriure una piulada en espanyol. És evident que d'haver clissat algunes d'aquelles que també escric en francès o en anglès (segons la temàtica que comento o d'allà on en faig link) no me n'hauria dit res. De fet no ho havia fet mai, ell. Bé, lamentable. Però això a banda, que t'ho poses a l'esquena i au, el cas és que al cap de llista d'UPyD a les eleccions al Parlament li va faltar temps per repiular el tuit de l'altre, i allò va tenir el seu pertinent comentari d'un tercer (aquest gamarús de l'altra banda) tot parlant de la persecució de l'espanyol, del franquisme i tal. Anècdota? Sí, del tot. Però aconsella cura.

Com quan ahir militants d'ERC i de CiU que conec i que tinc en molt bona consideració van començar a esbatussar-se dialècticament a la mateixa xarxa social acusant-se en alguns casos de "vendre's" a tomb de les últimes declaracions de la vicepresidenta Joana Ortega i la rèplica d'Anna Simó. No són gamarussos però vés que cert atac de nervis no els estigui traint. I m'imaginava uns quants fregant-se les mans per la feina que certs sectors del sobiranisme els poden estar fent. Oi que hem convingut que aquest procés no va contra ningú? Doncs només faltaria que ara els mateixos que hi creuen el fessin rodar pel cap d'altres que estan per la mateixa causa!

Puc fer-ho (i molt perquè el context és força advers) però no vull dubtar que el poble de Catalunya podrà ser consultat sobre el seu futur, perquè és de justícia i va amb els signes dels temps. Però quan els qui diuen defensar els drets del país se n'erigeixen en els seus grans i involuntaris adversaris ja hem vist en més d'una ocasió com de letals que poden arribar a ser. I no queda gaire per al 9-N però pot ser temps més que suficient per esberlar tot allò que moltíssima gent ha anat construint amb il·lusió durant anys. Perquè és l'hora en què certs gamarussos ho poden engegar tot a rodar. Per sort, també és l'hora de tota la resta, entre d'altres la dels polítics que ens han dut fins aquí des de les institucions i en sintonia amb allò que a empès la societat des

del carrer. I perquè és el moment del seny més que mai, toca apel·lar a la seva responsabilitat i sentit històric, que caldrà que demostrin que a l'hora de la veritat el tenen.